

Adatok és tudnivalók Svédországról

Kiadta a Svéd Intézet

1999 márciusában

Osztályozás: AT 106 a Kc (Hungarian)

Svédország története

Tizennégyezer évvel ezelőtt Svédország teljes mai területét vastag jégtakaró borította. A jég lassú visszahúzódásával Svédországban megjelent az ember. Az első ismert emberi lakóhely, amelyet Dél-Svédországban találtak, Kr. e. 10 000 k. jött létre. Világosan látható, hogy a Kr. e. 8000-től 6000-ig tartó időszakban az ország egészét halászzattal és vadászattal foglalkozó, egyszerű kőszerszámokat használó lakosság kezdte benépesíteni. Egyre nagyobb számban kerülnek felszínre kőkorszaki, azaz a kb. Kr. e. 1800-ig tartó időszakból származó lakóhelyek és sírok. A kőszerszámok fejlettebbé váltak abban az időszakban, amelyet az északi régióban a bronzkor (Kr. e. 1800-500) követett. Ez a korszak nevét a bronzból készült fegyverekről és vallási tárgyakról kapta, amelyek e századok régészeti leleteit jellemzik, noha a mindennapi életben továbbra is a kőszerszámok voltak uralkodó jellegűek. A bronzkorra Skandináviában, mindenekelőtt Dániában, de Svédországban is, a kultúra magas szintje jellemző. Erre utalnak egyebek között a sírokban talált tárgyi leletek. Kb. Kr. e. 500 után, a vas egyre terjedő felhasználása következtében ezek a tárgyak egyre ritkábbakká válnak. A korai vaskorban (Kr. e. 500-Kr. u. 400), a népvándorlás idején (400–550) és az ún. Vendelkorban (550–800) – e kor névadója az Upplandban lévő Vendel, ahol díszes csónaksírokat találtak – Svédország lakói letelepedtek, és a földművelés lett a gazdasági élet és a társadalom alapja.

A viking-kor és a korai kereszténység

A 800-tól 1050-ig tartó viking-kort a fokozódó terjeszkedés jellemezte, amely Svédország esetében elsősorban kelet felé irányult. Számos viking-hadjárat indult el Svédországból. Céljaik vegyesek voltak: rablás és kereskedelem a Balti-tenger partjai és ama folyók mentén, amelyek mélyen benyúlnak napjaink Oroszországába, ahol a svéd vikingek kereskedőállomásokat és rövid életű fejedelemségeket hoztak létre. Ilyen volt pl. Ruriké Novgorodban. A keleten tevékenykedő vikingek eljutottak egészen a Fekete- és a Kaszpi-tengerig, ahol kereskedelmi kapcsolatokat létesítettek a Bizánci Császársággal és az arab fennhatóságú országokkal. Ugyanebben a korszakban jelent meg először a kereszténység Svédországban: Ansgar missziós útjával, aki a kilencedik században, a Karoling Birodalomból jutott el az országba. Mindazonáltal a kereszténység felvételére Svédországban csak a tizennegyedik században került sor. Az ősi pogány vallás azonban tovább élt, hosszasan átnyúlva egészen a tizenkettedik századba. Az országnak csak 1164-ben lett saját érseke. A tizenkettedik és tizenharmadik

században, Finnországnak több kereszties hadjáratával a Svéd Királyságba történt bekebelezése után, Svédország keleti irányú terjeszkedése tovább folytatódott.

A királyság megalapítása

Svédország különböző tartományai, amelyek korábban független államok voltak, 1000 körül egyetlen egységbe tömörültek, amelynek súlypontja részint Västergötlandban és Östergötlandban, részint pedig a Mälaren-tó körül, elsősorban Upplandban volt. A tizenkettedik század közepétől fogva ebben a királyságban a hatalom ideiglenes megtartásáért ádáz harc folyt a Sverker- és az Erikház között, amelyek 1160-tól 1250-ig felváltva uralkodtak. Ebben az időszakban azonban a fő közigazgatási egységek továbbra is a tartományok voltak, amelyek mindegyikének megvoltak a maga gyűlései (ting), törvényhozői és törvényei. A korona csak a tizenharmadik század második felében jutott nagyobb befolyáshoz, s lett képes arra, hogy királyi várak és tartományi közigazgatás bevezetése révén érvényre juttassa a központi kormány hatalmát, valamint arra, hogy az egész királyságra kiterjedő törvényeket és rendeleteket hozzon. Magnus Ladulás király (1275–90) 1280-ban kibocsátott rendelete ideiglenes jelleggel létrehozta a nemességet, és a társadalmat feudális mintára szervezte meg. A király tanácsokkal történő ellátására felállítottak egy testületet, amelynek tagjai az arisztokrácia és az egyház képviselőiből kerültek ki. 1350-ben, Magnus Eriksson (1319–64) uralkodása idején az egyes tartományi törvénykönyveket az egész országra kiterjedő hatályú törvénykönyv váltotta fel.

A Hanza-korszak

A tizennegyedik században fokozódott a kereskedelem, mindekelőtt a német városokkal, amelyek Lübeck vezetésével a Hanza-szövetségben csoportosultak. Az elkövetkező kétszáz évben, a tizenhatodik század közepéig a Hanza határozta meg Svédország kereskedelmét. A Hanzához fűződő élénk kereskedelmi tevékenység eredményeként Svédországban egész sor várost alapítottak. A gazdasági élet alapja továbbra is a földművelés volt és maradt, amely ezekben az években a hármass vetésforgó bevezetése és a szerszámok minőségének javulása következtében maga is fejlődésen ment keresztül. Am a Fekete Halál, amely Svédországot 1350-ben érte el, hosszú ideig tartó gazdasági hanyatláshoz vezetett, amelyre a népesség csökkenése és sok elhagyatott gazdaság volt jellemző. Igazán csak a tizenötödik század második felében lehet szó a válság legyűrűséről azzal egyidőben, hogy Közép-Svédországban a vasgyártás egyre növekvő

szerepet kezd játszani az ország gazdasági életében.

A Kalmari Unió

1389-ben, öröklés és családi kapcsolatok révén Dánia, Norvégia és Svédország koronái Margit dán királynő uralkodása alatt egyesültek. 1397-ben az ő vezetésével létrejött az ún. Kalmari Unió, amely magában foglalta, hogy a három skandináv országnak egyazon uralkodója legyen. Tény azonban, hogy az egész uniós korszakot (1397–1521) egyik részről a király képviselte központi hatalom, másik részről pedig a főnemesség, valamint az időről időre lázongó polgárok és parasztok közti összeütközések jellemezték. E konfliktusok, amelyek összefüggésben álltak a Svédország nemzeti egységének megtartására és a Hanzával megosztott gazdasági érdekekre irányuló erőfeszítésekkel, 1520-ban, az ún. stockholmi vérfürdőben tetőztek, amikor az unió dán királyának, II. Keresztélynek az utasítására kivégeztek nyolcvan vezető svéd politikust. Ez az esemény felkelést váltott ki, amely ahhoz vezetett, hogy II. Keresztélyt megfosztották trónjától, s a hatalmat egy Gustav Vasa nevű svéd nemes ragadta magához, akit 1523-ban Svédország királyává választottak.

A Vasa-korszak

A svéd nemzeti állam alapjainak lerakására Gustav Vasa (1523–60) uralkodása alatt került sor. Az egyházat nemzeti intézménnyé változtatták, birtokait az állam elkobozta, s több szakaszon keresztül bevezették a protestáns reformációt. A közigazgatást ezzel egyidejűleg német mintára újjászervezték. A hatalom a király kezében összpontosult. A korona helyzete 1544-ben, az örökletes monarchia bevezetésével tovább erősödött. Ezt az időpontot megelőzően az ország választáson alapuló monarchia volt, s amikor a trón megüresedett, az arisztokráciának minden alkalommal lehetősége nyílt jogai hangoztatására. A főnemesség arra irányuló erőfeszítései, hogy XIV. Erik (1560-68), III. János (1568–92) és Zsigmond (1592-99) uralkodása alatt helyreállítsák a tanács hatalmát, hosszabb távon kudarcba fulladtak. IX. Károly (1599–1611) és II. Gusztáv Adolf (1611–32) uralkodása idején a korona meg tudta tartani helyzetét, és képes volt annak erősítésére. II. Gusztáv Adolf a lützeni csatában 1632-ben bekövetkezett eleste után a főnemességnek sikerült új alaptörvényt bevezetni. Ez volt az 1634-es alkotmány, amely egész sor központi közigazgatási testületet szervezett, s a tényleges hatalmat a főnemesség kezébe adta. Am ez az alkotmány csak kiskorú uralkodó – először Krisztina királynő, majd XI. Károly – esetében került alkalmazásra, s időszerte

Észak-Európa 1450 körül

© ESSELTE KARTOR AB

A 15. század közepén Svédország magába foglalta Finnország délnyugati részeit. A Lappföld, amelynek betelepítése még nem történt meg, valójában az ország határain kívülre esett. Az Oroszország felé eső keleti határt 1323-ban vonták meg.

ségét teljes mértékben elvesztette 1680-ban, amikor XI. Károly ismét megszerezte a korona azon birtokait, amelyeket korábban a nemességnek adtak. Ez a lépés a nemességet véglegesen olyan bürokratikus osztállyá változtatta, amely mindenben engedelmeskedett a király akaratának.

A nagyhatalmi politikától a semlegességig

A Dániához és Norvégiához kapcsolódó unió felbomlásával a svéd külpolitika célja az lett, hogy megszerezze a Balti-tenger feletti uralmat, ami az 1560-as évektől kezdődően több ízben Dánia elleni háborúkhoz vezetett. Azt követően, hogy Svédország 1630-ban a német protestánsok oldalán nagy sikerrel

avatkozott be a harmincéves háborúba, és hogy II. Gusztáv Adolf Európa egyik legnagyobb uralkodója lett, Svédország az 1643–45-ös, ill. 1657–58-as két háborúban legyőzte Dániát. E győzelmek eredményeként Svédország bekebelezte a korábban Dániához tartozó Skåne, Halland, Blekinge és Gotland tartományokat, valamint a korábban Norvégiához tartozó Bohuslän, Jämtlandot és Härjedalant. Finnország, csakúgy mint több tartomány Németország északi részében és a jelenlegi balti köztársaságokban, szintén Svédországhoz tartozott, s az 1648-as vesztfáliai, majd a Dániával 1658-ban megkötött roskildei béke után Svédország nagyhatalom lett Észak-Európában, sőt rövid időre gyarmatot is alapított a mai Delaware-ben,

Észak-Amerikában. Svédország azonban, leszámítva néhány kisebb vasművet és a Falunban lévő rézbányát, primitív gazdálkodásra épülő, teljesen agrárjellegű ország volt, és nélkülözte az erőforrásokat ahhoz, hogy hosszabb távon megtartsa nagyhatalmi pozícióját. Az északi háborúban (1700–21) Dánia, Lengyelország és Oroszország egyesített erőtől elszenvedett veresége után Svédország elvesztette a Balti-tenger túlsó partján lévő legtöbb tartományát, s nagyjából a napjaink Svédországot és Finnországot körülvevő határok közé szorult. A napóleoni háborúk során Finnország végül is Oroszországhoz került, Svédország pedig elvesztette a Németország északi részében lévő utolsó birtokait is. E vereségek ellensúlyozásaként Jean Baptiste Bernadotte marsallnak, akit 1810-ben utódként a svéd trónra választottak, sikerült megszereznie Norvégiát, amelyet 1814-ben kényszerítettek arra, hogy unióra lépjen Svédországgal. Ez az unió számos belső viszály után 1905-ben, békés úton felbomlott.

A Norvégiával 1814-ben az unió létrehozása kapcsán vívott háború óta Svédország nem keveredett bele egyetlen háborúba sem, s az első világháború óta béke idején az el nem kötelezettség, háború idején a semlegesség külpolitikáját követte, biztonságát pedig erős honvédelemre építette. Az ország ennek ellenére 1920-ban belépett a Népszövetségbe, 1946-ban pedig az Egyesült Nemzetek Szervezetébe, s ezek keretében számos nemzetközi békefenntartó küldetésben vett részt.

A hidegháború és Európa politikai megosztottságának vége az 1990-es években új távlatokat tárt Svédország kül- és biztonsági politikája elé, s új lehetőségeket kínált arra, hogy részt vegyen a nyugat-európai integráció folyamatában. Svédország így módon 1991-ben az Európai Közösség (EK) teljes jogú tagságáért folyamodott, majd pedig. Amikor az EU pénzügyi uniója (EMU) 1999. január 1-jén hatályba lépett, Svédország úgy döntött, hogy azon kívül marad, ám lehetséges, hogy későbbi időpontban csatlakozik majd; ebben az esetben új népszavazást vagy olyan parlamenti választást követően, amelynek egyik fő kérdése az EMU lesz.

Alkotmányos, gazdasági és politikai fejlődés

A háborúskodó XII. Károly király halála (1718), majd Svédországnak az északi háborúban elszenvedett veresége után a svéd parlament (a *Riksdag*) és az államtanács elég erős volt ahhoz, hogy új alkotmányt vezessen be, amely eltörölte a királyi abszolutizmust, a hatalmat pedig a parlament kezébe helyezte. Az ún. szabadság-korszakban (1719-72) az ország egyfajta parlamentáris kormányzást alakított ki. Ez annyit jelentett, hogy a parlamentben uralkodó szerepű párt nevezte ki a kormányt (az államtanácsot), amely ennek fejében felelősséggel tartozott a parlamentnek. III. Gusztáv (1771–92) azonban az 1772-es vértelen államcsínnel csökkentette a parlament hatalmát, majd később, 1789-ben ismét bevezette az abszolutizmust.

A tizennyolcadik század Svédországot más tekintetben a gyors kulturális fejlődés jellemezte, amelyre részben Franciaországgal szoros kapcsolatban került sor. A tengerentúli kereskedelemre, amely a tizennyolcadik század folyamán ugyancsak gyors ütemben fejlődött, súlyos csapást jelentettek a napóleoni háborúk. Ez Svédországban a tizenkilencedik század első felében általános stagnáláshoz és gazdasági válsághoz vezetett. Az ország még a tizenkilencedik század második felében is, a vasútépítés és a feldolgozó ipar megjelenése ellenére is, szegény volt, a lakosság 90%-a a mezőgazdaságon belül kereste kenyerét. E helyzet egyik következménye a főként Észak-Amerikába irányuló kivándorlás lett, amely relatív számokban kifejezve igen jelentősnek bizonyult: az 19. század közepétől 1930-ig mintegy 1,5 millió svéd vándorolt ki egy olyan lakosságból, amelynek összlétszáma 1850-ben alig 3,5 millió volt, s 1930-ban alig valamivel haladta meg a 6 milliót. Az ipar növekedése csak az 1890-es években kezdődött. Akkortól kezdve azonban igen gyorsan fejlődött 1900 és 1930 között, s Svédországot a második világháború után Európa egyik vezető ipari országává tette.

Azt követően, hogy IV. Gusztáv Adolfot (1792–1809) 1809-ben államcsínyel megfosztották trónjától, a belpolitika nyugodtan és békésen fejlődött. Új alkotmányt fogadtak el, amelyet az erőknak a montesquieu-i modell alapján történto elkülönítése jellemezett. Jean Baptiste Bernadotte francia marsall röviddel az után, hogy utódnak választották a svéd trónra, 1818-ban XIV. Károly János néven király lett (1818–44). Konzervatív politikájára rányomta bélyegét uralkodására, egy szabadelvű ellenzék ellenére azért mégis éreztette jelenlétét. 1842-ben bevezették a kötelező oktatást és az elemi iskolát. Fiának, I. Oszkárnak (1844–59) és unokájának, XV. Károlynak (1859–72) az uralkodása idején következett be az a liberális áttörés, amely ahhoz vezetett, hogy 1846-ban eltörölték a céhrendszert, az 1850-es és 1860-as években elfogadták a szabadkereskedelmet, végezetül pedig 1862-ben bevezették a helyi önkormányzatot, és 1866-ban megreformálták a parlamentet. Ez a reform magában foglalta a tizenötödik század óta fennállt, négy rendre épült régi parlament eltörlését, s egy olyan kétkamarás parlamenttel történo felváltását, amely fennmaradt egészen az egykamarás rendszer 1971-es bevezetéséig.

A tizenkilencedik század Svédországot jellemezte továbbá az erős népi mozgalmak (szabadegyházak, antialkoholizmus, nőmozgalmak és mindenekelőtt a munkásmozgalom) megjelenése. Az utóbbi, amely az iparosítás ütemének megfelelően növekedett a tizenkilencedik század második felében, a századforduló után reformista szemléletű volt. A szociáldemokrácia első képviselői már 1917-ben tagjai lettek a kormánynak. Az általános választójogot 1909-ben vezették be a férfiak, 1921-ben pedig a nők részére, s ez utóbbi időpont a parlamentáris kormányzás elvének áttörését is jelentette. A jóléti társadalom terveit az 1930-as években a szociáldemokraták kormánypárttá válása után fektették le, a

Svédország balti-tengeri birodalma 1658–1721

1658 és 1721 között Svédország észak-európai nagyhatalom volt. Az északi háborúban (1700–21) elszenvedett veresége után elvesztette a Finn-öböl déli és keleti részén fekvő tartományait, csakúgy mint valamennyi németországi birtokát, leszámítva Pomeránia egy kis részét.

második világháború után pedig lehetővé vált, hogy mindezeket a terveket valamennyi lényeges vonásukkal valóra váltsák.

A második világháború alatt a négy demokratikus pártból álló koalíciós kormányt alakítottak. A háború befejeztével ismét kizárólag szociáldemokratákból álló kormány lépett hivatalba Per Albin Hansson vezetésével. Az ő 1946-ban bekövetkezett halála után Tage Erlander lett a miniszterelnök, aki ezt a tisztségét megszakítás nélkül töltötte be 1969-ig. Ekkor Olof Palme követte miniszterelnökként egészen 1976-ig. A szociáldemokraták vezetésével, ám a többi demokratikus pártokkal szoros együttműködésben a negyvenes és ötvenes években egész sor

reformot hajtottak végre, amelyek együttesen megvetették a svéd jóléti állam alapjait.

Egyidejűleg követelések hangzottak el az 1809-es alkotmány korszerűsítésére vonatkozóan. 1974-ben, hosszas viták és fontolgatás eredményeként új alkotmányt fogadtak el. Ez rögzíti azt az elvet, hogy minden hatalom a néptől ered, amely szabad választásokon jelöli ki a parlament tagjait. Kizárólag a parlament jogosult törvények hozatalára és adók kivetésére. A kormány, amit a parlament nevez ki, annak felelősséggel tartozik. A király továbbra is államfő, ám feladatai kizárólag szertartásos jellegűek csökkennek. VI. Gusztáv Adolfot, aki 1950-ben lépett trónra, 1973-ban bekövet-

kezett halálakor XVI. Károly Gusztáv követte. Ő lett az első, az új alkotmány szerint „uralkodó” király. 1980-ban a trónöröklés rendjére vonatkozó módosítás a korona azonos öröklési jogát biztosította férfiak és nők részére, ami azt eredményezte, hogy Károly Fülöp helyett annak nővére, Viktória hercegnő lett a trónörökös.

A nemzetközi gazdasági válság, amelyet az olajárak 1973-ban bekövetkezett drámai emelkedése előzött meg, akárcsak máshol, Svédországban is fokozta a munkanélküliséget. Az ipar terjeszkedése, amely igen gyors mértékben ment végbe az ötvenes és hatvanas években, valamint a termelés gyors növekedése, az 1970-es évek elejére a svédországi életszínvonal tartós és lendületes emelkedésével járt. A hetvenes évek közepétől e színvonal javulási üteme lelassult, a nyolcvanas évek végére pedig teljesen megszűnt.

A gazdasági válság eredményeként a szociáldemokrata kormány az 1976-os parlamenti választások után távozott, s nem-szocialista koalíció alakult Thorbjörn Fälldin, a Centrum-párt elnökének a vezetésével. Az atomenergia további terjedésével kapcsolatos konfliktusok azonban a kormány többszöri átalakítását tették szükségessé. Az 1982-es választásokon a vita központi kérdése volt a foglalkoztatottság és a költségvetési deficit. A választásokon a Szociáldemokrata Párt győzött és alakított kormányt, amelynek miniszterelnöke Olof Palme lett. Leértékelés és különböző hathatós intézkedések révén az új kormány sikeresen javította Svédország gazdasági helyzetét. A nemzetközi kereskedelmi ciklusban 1983-ban és az azt követő években bekövetkezett fellendülés Svéd-

ország számára lehetővé tette, hogy állami költségvetését ismét egyensúlyba hozza, amit a kormány az állami szektor tömeges méretű kiterjesztésére használt fel.

Olof Palme miniszterelnök 1986. február 28-án történt meggyilkolása megrázta a svéd lakosságot, amelynek közel kétszáz éven keresztül sikerült távol tartani magát az efféle politikai erőszaktól. Palme utódja miniszterelnökként Ingvar Carlsson lett, aki minden lényeges vonatkozásban folytatta Palme politikáját.

A termelés gyorsuló növekedése, amely korábban jellemezte Svédország gazdasági fejlődését, az 1980-as években véget ért, s az évtized végére, majd a kilencvenes évek elejére utat engedett az ipari termelés csökkenésének és a külvilággal szembeni negatív fizetési mérlegnek. Az állami szektor nagyméretű terjeszkedése ugyanakkor súlyos követelményeket állított a gazdaság elé.

A munkanélküliség gyors emelkedése a költségvetés további súlyos hiányával és az államadósság gyors felduzzadásával járt. A szociáldemokrata kormánnyal szemben megmutatókozó elégedetlenség egyre erősebb lett. Az 1991-es országgyűlési választások a kormány lemondásához és ahhoz vezettek, hogy helyébe nem-szocialista koalíciós kormány lépett, amelynek élén miniszterelnökként a Mérsékelt Párt vezetője, Carl Bildt állt. Ennek az új kormánynak, a vállalkozások támogatására és az állami szektorban történő takarékosági intézkedésekre irányuló minden erőfeszítése ellenére sem sikerült úrrá lennie sem a munkanélküliségen és a gyorsan növekvő költségvetési hátralékon, sem pedig az annak következtében fokozódó államadósságon.

Az 1994. évi választások eredményeként a szociáldemokraták ismét átvették a vezetést, s Ingvar Carlsson miniszterelnök irányításával kisebbségi kormányt alakítottak. 1996 márciusában Ingvar Carlsson személyes okokra hivatkozva lemondott miniszterelnöki tisztségéről. Helyét Göran Persson, a korábbi pénzügyminiszter vette át.

A szociáldemokrata kormány első feladata az állami szektor pénzügyi egyensúlyának helyreállítása lett. Ez adóemelések és takarékosági intézkedések kombinálása útján történt, ami több beavatkozást tett szükségessé a jóléti rendszerben. A kormány ugyanakkor arra törekedett, hogy alacsony szinten tartsa az inflációt, és teret engedjen a nagy méretű államadósság törlesztésének. A kilencvenes évek végére több célkitűzést valóra váltottak, a továbbra is meglévő problémák között azonban megmaradt a svéd viszonyokhoz képest példátlanul magas szintű munkanélküliség.

Az új politika erőteljes ellenállásba ütközött, és a szociáldemokrata párt komoly veszteségeket szenvedett az 1998-as parlamenti választásokon. Sikerült azonban továbbra is kormányon maradnia, miután biztosította magának a számos, hagyományosan szociáldemokrata választót vonzó baloldali párt és a zöldek támogatását.

A kilencvenes évek Svédország problémákkal teli évtizedévé lettek, a politikai ellentétek pedig kiéleződtek. A vita egyik fő kérdése arra vonatkozik, miként teremthető meg annak a tartós gazdasági növekedésnek a légköre, amely lehetővé teszi majd, hogy növeljék a foglalkoztatottságot, s egyidejűleg megőrizzék a jóléti állam alapvető vonásait.

Svédország uralkodói 1523-tól kezdve

Vasa-dinasztia

I. (Vasa) Gusztáv	(1521-től kormányzó)	1523–1560
XIV. Erik		1560–1568
III. János		1568–1592
Zsigmond		1592–1599
IX. Károly	(1599-től kormányzó)	1604–1611
II. Gusztáv Adolf		1611–1632
Krisztina	(1632-44: régensség)	1644–1654

Pfalz-dinasztia

X. Károly Gusztáv		1654–1660
XI. Károly	(1660-72: régensség)	1672–1697
XII. Károly		1697–1718
Ulrika Eleonóra		1719–1720

Hessen-dinasztia

I. Frigyes		1720–1751
------------	--	-----------

Holstein-Gottorp-dinasztia

Adolf Frigyes		1751–1771
III. Gusztáv		1771–1792
IV. Gusztáv Adolf	(1792-96: régensség)	1796–1809
XIII. Károly		1809–1818

Bernadotte-dinasztia

XIV. Károly János		1818–1844
I. Oszkár		1844–1859
XV. Károly		1859–1872
II. Oszkár		1872–1907
V. Gusztáv		1907–1950
VI. Gusztáv Adolf		1950–1973
XVI. Károly Gusztáv		1973–

A Svéd Intézet (SI) állami hatóság, amelyet abból a célból hoztak létre, hogy külföldön Svédországra vonatkozó tájékoztatást terjesszen. Sokféle, a svéd társadalom számos vonatkoztatását ismertető kiadványt jelentet meg, több nyelven.

Ez a tényismertető az SI tájékoztató szolgálatának része. Alaptájékoztatóként történő használata a forrás megjelölése esetén engedélyezett.

További felvilágosítás végett szíveskedjék kapcsolatba lépni az országában működő svéd nagykövetséggel vagy konzulátussal.

Svenska institutet

Box 7434, SE-103 91 Stockholm, Svédország
Hivatali cím: Sverigehuset (Sweden House)
Hamngatan, Kungsträdgården, Stockholm
Tel.: +46 8 789 20 00 Fax: +46 8 20 72 48
E-mail: order@si.se <http://www.si.se>

Svenska
Institutet